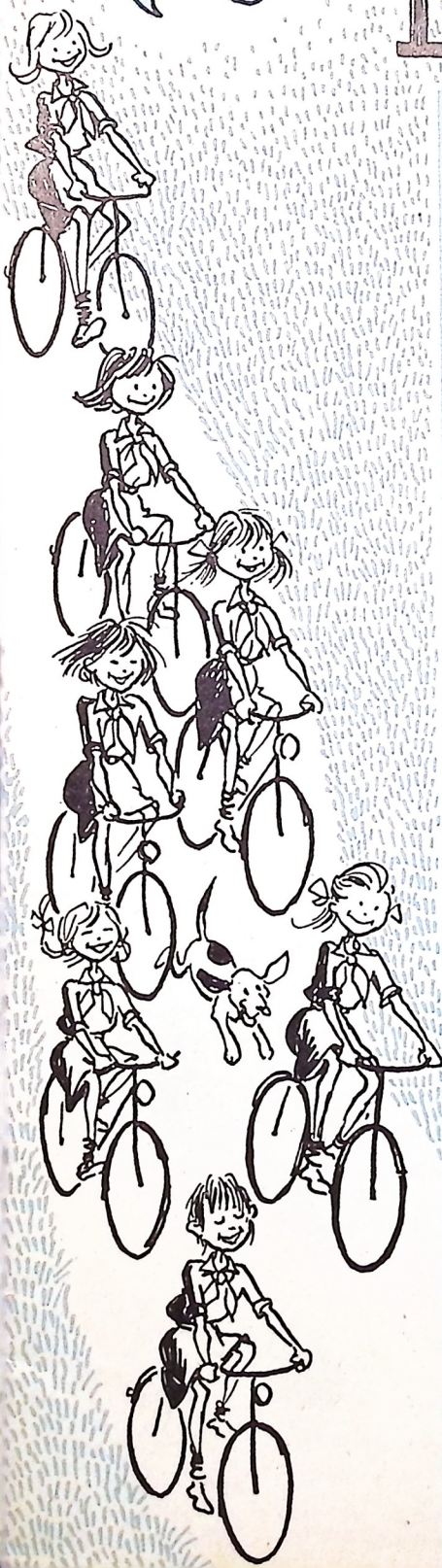

PIGESPEJDERNE

Læs inde i bladet om:

Internationalt stof: Postbox, Thinkingday-fonden, Besøg fra Ceylon,
Spejderhjælp i Indien, En dansk pigespejders oplevelser
i fransk vandrelejr,

Wood-craft: Træer og buske, Aftryk af dyrespor.

BP for Pigespejderne, Gnisternes vandrelejr,
Souschefen svarer Jeppe: „Er der noget, vi har glemt?“

Kære blåmejser, spejdere og seniorspejdere!

Juleaften tilbragte jeg nogle dejlige timer med at læse de venlige hilsener, som så mange af jer sendte mig.

Mine tanker fløj til jer i syd og nord, i øst og vest, — jeg syntes, at jeg kunne se jer for mig. Jeres breve havde hver sit præg, nogle var nydelige og sirlige, andre sjove og fantasifulde, akkurat som I selv er forskellige, men alle brevene havde det tilfælles, at I ville ønske jeres spejderchef en glædelig jul og et godt nytår.

I kan stole på, at jeg blev glad for hver eneste hilsen, og jeg havde gerne skrevet til hver enkelt, men det tillader min tid mig ikke. Derfor bruger jeg vores eget blad til at bringe mine ønsker om et godt nytår for jer alle og siger samtidig en stor tak, fordi I skrev til mig, det var en af mine bedste julegaver.

Spejderchefen.

INDHOLD

	Side
Brev fra spejderchefen	22
„Red Barnet“ siger tak for Spejderhjælpen	22
Hele verden er løjerlig	23
Pigespejder fra Ceylon besøger Danmark	24
Om spejderne på Ceylon	25
Nyt fra Blad-Patruljerne	26
Masker fra vikingetiden	27
De første forårstegn	28
Har Du prøvet at lave gipsaftryk?	29
Hvor triller Thinkingday-tiøerne hen?	30
Vibe og hendes patrulje	32
Spalter med stof for folk over fjorten:	
Svar til Jeppe fra Emmy Houby	34
Med „Gnisterne“ på vandreløjr	35
Spejderhjælpen i Indien	35
Thinkingday-udsendelse i radioen	35
Vi byggede huse i Frankrig	36
Tinka	36
Kloverarbejdet	37
Klip en fastelavnskat	37
Småtterier	38
Postbox	39
Løsninger	39
Forfatterkonkurrencen	39
Vinder af julekryds og januarrebus	39

Dette er
en tak
til jer alle
fra
„Red Barnet“

Landsorganisationen Red Barnet, d. 12. december 1961

Bestyrelsen for *Spejderhjælpen*
v/ hr. direktør Holger Horsten

Landsorganisationen *Red Barnet* har med den største glæde modtaget bestyrelsens skrivelse af 18. december med meddelelse om, at bestyrelsen på et møde den 12. december har besluttet at yde et tilskud til *Red Barnet's* spædskhedsarbejde i Indien på i alt kr. 300.000.

Red Barnet beder *Spejderhjælpen's* bestyrelse samt de fire korps, alle førere og medlemmer af korpserne om at modtage den hjerteligste tak for denne store støtte til arbejdet for de spædalske børn i Indien.

Red Barnet ville være taknemmelig, om landsorganisationens varme tak for den store støtte og den store interesse for at hjælpe de indiske børn måtte nå ud til hver enkelt, der har gjort et stykke arbejde for at nå et så smukt resultat.

Med venlig hilsen

RED BARNET

sign. Calina Fuglsang-Damgaard
formand

sign. Børge Thofner
generalsekretær

„PIGESPEJDERNE“ — medlemsblad udgivet af
Det Danske Pigespejderkorps, Lundsg. 6, Kbh. Ø.
Redaktør: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27,
København N.

Sekretær: Ruth Vallentin, Gladiolusvej 3, Kbh. S.
Postboxsekretær: Fru Ellen From Petersen, Gilles-
ager 130, Hvidovre.

Kloverstof: Inge Larsen, H. C. Lumbyesgade 29,
København Ø.

Nr. 2. Feb.-Marts 1962 Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Hele verden er løjerlig!

We Father, Mother and Me
and Sister and Auntie say
they All the people like us are *We*,
And every one else is *They*.
And *They* live over the sea,
While *We* live over the way,
But — would you believe it? — *They* look upon *We*
As only a sort of *They*.

All good people agree,
And all good people say,
All nice people, like *Us*, are *We*
And every one else is *They*.
But if you cross over the sea,
Instead of over the way,
You may end by (think of it!) looking on *We*
As only a sort of *They*.

Rudyard Kipling

*Hele verden er løjerlig
undtagen du og jeg —
og selv du er en lille smule løjerlig!*

Sådan står der på væggen i et smukt gammelt hvidkalket hus et sted i England. — Omtrent det samme lader Kipling en lille dreng gruble over i et digt ovenfor, som han kalder „VI og DE“.

Drengen tænker på, at alle derhjemme, de, som han kender så godt, er „os“ og „vi“, men de mennesker, han ikke kender rigtigt, som bor på den anden side af havet, det er bare nogle, man siger „dem“ og „de“ om — og de er løjerlige.

„Vi“ spiser af tallerkener, med kniv og gaffel. „De“ slubrer deres mad i sig og bruger et blad i stedet for tallerken. „Vi“ har læger, „de“ har troldmænd. Alle pæne folk som os er „vi“, og alle andre er „de“, siger drengen, „men . . . (og så får han den forfærdende tanke) . . . ,tænk engang, hvis man rejste over havet og så kom til at betragte det hele omvendt, og alle små rare mennesker derhjemme bare blev en slags „de“ og slet ikke „vi“ og „os“ mere!!!

Rundt omkring i verden er der så megen uro, og man går og er så bange for, hvad DE kan finde på, dem på den anden side grænsen, muren eller havet; for man kender ikke hinanden, og man stoler ikke rigtig på, hvad hensigter DE kan have.

Hvor ville det hele blive mere trygt og godt, hvis man kunne lære hinanden at kende, og man følte,

at alle var VI, fordi ethvert menneske er et menneske, som skal hjælpes og respekteres.

— Og hvor ville livet blive rigere for de enkelte mennesker, hvis man først og fremmest mødte hinanden med den indstilling og var parate til at lytte og prøve at forstå.

Vi spejdere har det privilegium, at vi rundt om i verden har kammerater, som vi måske får lejlighed til at møde, eller i hvert fald pr. brev kan opleve at komme i kontakt med, og med det samme kan føle, at VI er venner og tør stole på hinanden.

— Men det er ikke alene i den gave, som spejderfællesskabet er, at det skal gælde begreberne VI og OS.

Jeg tror, at der ligger en anden og nærmere opgave, som vi har pligt til at tage op rundt om os og hver dag.

Jeg tror, at de ord, som stod på væggen i det gamle engelske hus om, at „hele verden var løjerlig undtagen du og jeg, og at selv du er løjerlig“ . . . alt for ofte er folks indstilling, og at det derfor gælder om, at du og jeg skaber tryghed omkring os hver dag, og hvor vi færdes — først og fremmest hjemme, men også blandt kammeraterne i skolen, ingen af dine kammerater bør gå og være en slags „DE!“

Du bør hjælpe til, at alle føler sig velkommen i din kreds, og at også de, der har svært ved at komme med i kredsen, bliver „VI“. Aase

JANET FRA CEYLON

— spredte østerlandsk glans over vintergrå dage i Danmark...

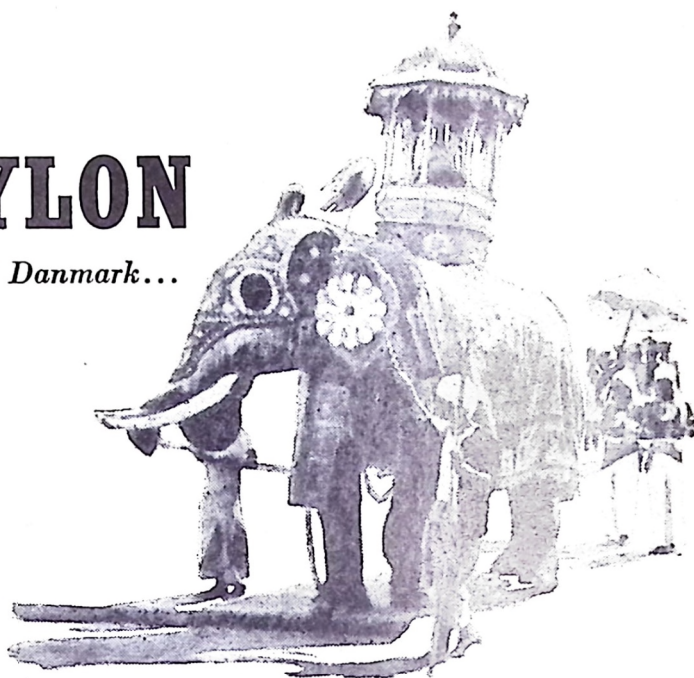
„SARI TIL TØRRE PÅ AMAGER!“

Sådan lod overskriften til en lille notits i en københavnsk avis en kold vinterdag en halv snes dage før jul. — Og der hang virkelig ca. 7 m hvidt stof på tøjsnoren hos Tove Mølck i Kastrup, for Tove var værtinde for Janet Vairakiam, international chef for Ceylon, og de 7 meter stof var Janets meget smukke og meget sarte spejderuniform, der desuden bestod af en lille hvid bluse med korte ærmer, og under sarien, der blev svøbt kunstfærdigt rundt om Janet, var der et ankellangt silkeskørt.

Nu er 10 dage før jul jo næppe den bedste tid at se København og omegn på, men fra det øjeblik Janet dukkede op, var det som at få besøg af en eventyrsikkert land. — Hun syntes ikke at ænse kulden trods bare fødder i sandaler, og vi andre følte os ofte hensat til hendes varme ø i Østen, så levende fortalte hun om den.

Det blev 4 højst ualmindelige dage, vi oplevede sammen med Janet. Naturligvis gjorde vi, hvad vi kunne, for at hun skulle få så meget ud af sit ophold her som muligt, — men vi nåede også i de dage at besøge Ceylon, og vi nød den rejse.

Vi lyttede til beretninger om Ceylons historie. Før landet i 1958 blev selvstændigt, hørte det under Storbritannien og tidligere endnu under hollænderne. Befolkningen består af 11 forskellige racer og omtrent lige så mange religioner. De forskellige befolkningsgrupper har deres egne traditioner, som er farverige og spændende. I byen Kandy afholdes f. eks. hvert år det imponerende Esala Perahera et optog, der varer i flere dage og nætter. Den sidste dag foregår optoget om dagen. Perahera'en består af en procession af trommeslagere, dansere, ca. hundrede rigt udsmykkede elefanter, tempeltjenere i farvestrålende klædninger, fakkelbærere m. fl. En særlig smuk elefant

bærer på ryggen et juvelbesat skrin, der indeholder en hellig relikvie for Buddhisterne, en tand der har tilhørt deres religionsstifter Buddha.

Ved kysterne kan man dyrke undervandssvømning og se brogede og farvestrålende fisk og planter. — Ikke langt fra byerne kan man komme ind i junglen, og Janet fortalte, at hun flere gange om året var på Safari der.

At det ikke var ufarligt at ligge i lejr på Ceylon, forstod man, Janet fortalte, at hun i en lejr havde stillet en skål med mælk i det ene hjørne af sit telt, for så ville slangerne søge derhen, når de kom forbi (!!!)

Vi måtte naturligvis smage lidt ceylonesisk mad, mens Janet var på besøg, og hun fremtryllede en dejlig risret med saffran og andre krydderier — og forretten, ja, den var det mest originale ved middagen. Ved hver kuvert lå en lille hvid pakke, og da vi åbnede, lå der i hver en meget smuk ædelsten!! Månesten, aquamarin eller granat, og denne lille skueret fra Ceylon blev endnu et lille minde om Østens farvepragt.

Og tænk, så lykkedes det ved Toves hjælp at finde frem til Janets danske musiklærer. Denne elskelige ældre herre, som havde forladt Ceylon for nogle år siden, boede i udkanten af København, og der blev sagt „Kan du huske...“, billeder fra Janets skoletid blev taget frem, og da de to satte sig til klaveret, skrev de i fællesskab noderne ned til denne lille sang, som Janet forøvrigt indsang på bånd, mens hun var her, således at vi kunne bruge den til en radioudsendelse snart. Prøv at lære den, og lyt efter, når I hører udsendelsen i radioen. — Ordene er nemme at udtale, og selv om de i sig selv er uforståelige, så læs oversættelsen, så vil I sikkert sætte særlig pris på sangen.

Aase Lyngholt

Ceylonesisk
dansemaske

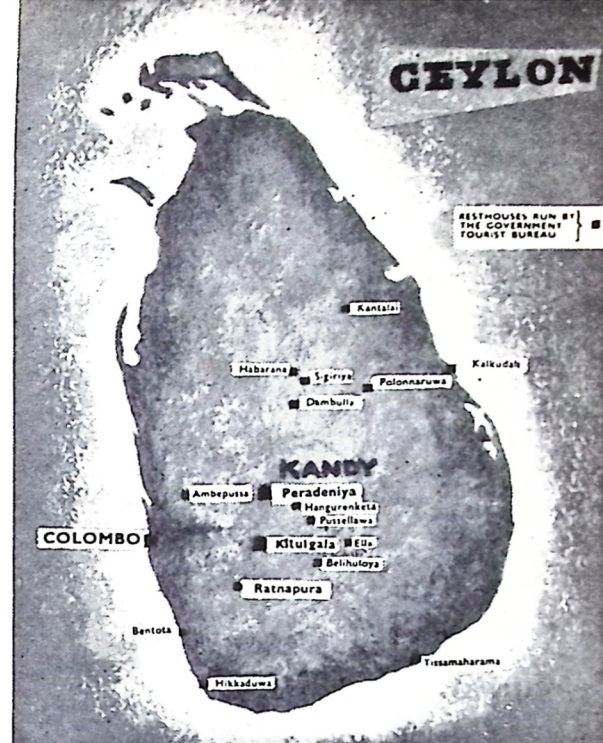
Spejderne på Ceylon

Når man hører, at Ceylons kvinder næsten alle stadig bærer sari, kan det ikke undre os, at spejdernes uniform også er en sari. Måske lyder det ikke særlig praktisk, især da ikke når vi så oven i købet hører, at den er hvid. Men dertil kan siges for det første, at i lejr bruger man dog en grøn kjole, for det andet, at grundet den voldsomme hede der, er sari den eneste rigtige påklædning, idet den holder varmen ude. Og endelig er det slet ikke så svært at røre sig med sådan en på, som man skulle tro. Ja, man kan såmænd endda løbe i stor fart, som min spejdergæst fra Ceylon i fjor demonstrerede, da hun pludselig bestemte, at vi skulle nå en sporvogn!

Naturen i Ceylon er meget rig og byder på mange forskellige ting, og måske ville dyreverdenen dér være det, der for os ville være vanskeligst at forlige sig med. Der er moskitoer, slanger, (til første hjælp må man kunne behandle slangebider!), igler og andre fredsforstyrrelser, men venner man sig til dem, og sørger for at indrette sig, så de ikke ødelægger fornøjelsen, kan man få store oplevelser i naturen, når ture og lejre giver lejlighed til det.

Spejderarbejdet i Ceylon ligner i mangt og meget vores eget, skønt prøvekravene naturligvis er anderledes på visse punkter på grund af de forskellige forhold, såvel i naturen som i samfundet. Dertil kommer Ceylonspejdernes store hjælpeprogrammer. Spejderne tog et ordentligt nap under en stor naturkatastrofe for nogle år siden, og de har taget sig af flygtninge efter politiske uroligheder i 1959. Det er helt utrolige opgaver, de har påtaget sig at løse, og de har vundet stor anerkendelse derfor.

Dette er ikke Amager, selv om det ligner på faconen; men Ceylon, øen syd for den indiske union – og den er mere end halvanden gang så stor som Danmark og ligner vist alligevel ikke Amager ret meget.

Desværre er det jo ikke så ligetil at komme ud og opleve Ceylon selv, men af og til kan man dog gennem film få indtryk af, hvordan der er. Således var „Broen over Floden Quai“ optaget i Ceylon, og den spejder, der i fjor besøgte København, sagde, at bedre turistreklame kunne landet ikke have fået, for filmen gav nogle meget fine naturoptagelser.

Spejdernes motto lyder: Sudanamwa Sitina (vær beredt).

Moti

SANG FRA CEYLON

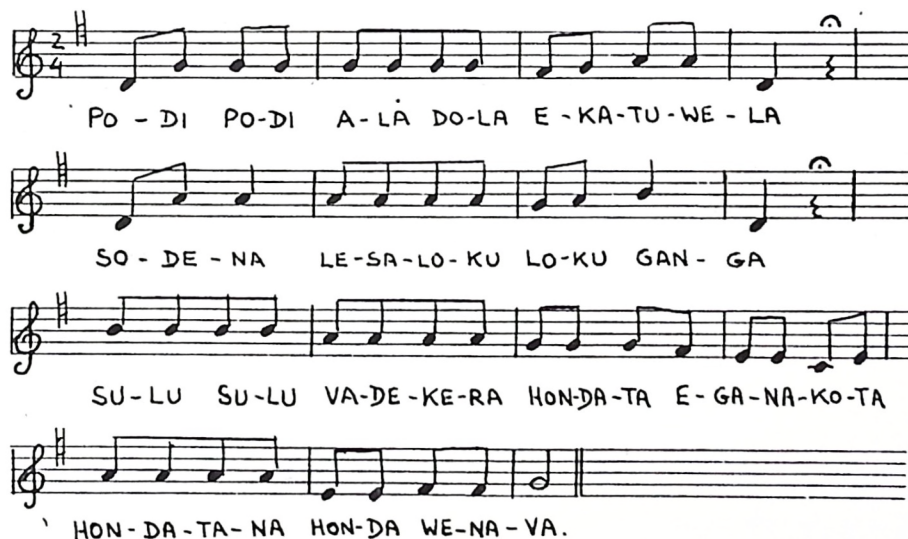
Sangens mening er denne:

Af små bitte bække, der strømmer sammen, opstår vældige floder. –

Floderne er af umådelig betydning for samfærdsel, vanding, handel, fiskeri etc.

Sådan skal vi lære:

At af små gode gerninger og velgjort arbejde skal meget stort skabes i verden.

BP = Bladpatrulje

NYT FRA BP'erne!

Som jeg skrev i mit nytårsbrev, har der meldt sig BP'er fra hele landet.

Fra *Skagen* har en nystartet seniorpatrulje sendt et langt brev om en vældig god juletradition. Det gemmer jeg et halvt års tid, for deres idé kan sikkert mange have glæde af til næste jul — og hvis jeg sætter den i nu, har I sikkert alle glemt den til december. De vil gerne gennem „Pigespejderne“ sende en hilsen og tak til deres tropsfører, Else Mose, som desværre forlader dem, men som de er meget glade for. Held og lykke i England, Else!

Fra *Hammel* trop fortæller Kirsten Nielsen, som selv fra arbejde med tropsblad ved, hvad det betyder at faa stof „udefra“:

... foruden prøvearbejde har spejderne et ekstra job. Vi blev spurgt, om vi ville hjælpe en mor med en spastisk lammet dreng, og det ville vi naturligvis. Hver patrulje fik så til opgave at underholde den syge dreng hver dag i en uge ad gangen. Somme tider går de i skoven med ham, og somme tider leger de med ham ...

... alt troppens udstyr skal inden længe deles lige mellem patruljerne, de skal så selv holde det i orden og supplere det op. For hvis de betaler deres kontingent inden den 15. i hver måned, får de 2 kr. — hvis det ikke er hos kassereren inden den 15., får de ingen penge i 3 måneder! Men de skal føre regnskab over, hvad de bruger pengene til, og det regnskab skal fremlægges, så man kan se, at de ikke køber basser for dem alle.

Det er initiativrige folk i *Hammel*. Brevet giver en sidste god idé — man skrev til *Rådet for større Færdsels-sikkerhed* og fik materiale til en færdselsaften, som blåmejerne var begejstrede over.

— — —

Fra 3. *Århus* trop, der vil til Norge i sommerlejr, fortæller *Råbåndsknabet* om et julemarked. Ideen kan bruges til enhver sjov fest med det formål at tjene penge:

... i de sidste 3 måneder har vi haft travlt med at lave gaver til et julemarked. Det holdes i et lokale, vi har lejet, og der skal være en tombola, et gavehjul og boder, hvor der sælges kage, kaffe og te. Desuden er der optræden af spejderne hveranden time. Da vi ingen penge har i troppepen, har vi fået den idé, at der skal være en grammofon bag en skærm, og når man trykker på en knap, får man den plade, man ønsker at høre — dog skal der puttes en 10-øre i — og man får så en 10-øres-dans ...

Råbåndsknabet udveksler også ideer med en svensk pa-

trulje — vi håber, at I vil tænke på siden her, hvis I får nogle, der er gode!

Fra Kem, 1. *Odense*, hører vi lidt om en optakt til *Spejderhjælpen*:

... vi mødtes en eftermiddag ved vores hytte, alle i uniform og med et forklæde på, og medbragte et eller andet redskab, f. eks. kost, gulvskrubbe, tæppebanker, rive, spade, dukkevogn o. s. v. Så stillede vi op — 2 og 2 — med trommer og en tambourmajor med kost som stav i spidsen. Vi havde også et par skiltebærere, på det ene skilt stod: *Raske børn hjælper syge børn* — og på det andet stod der, hvor man skulle henvende sig, hvis man ønskede en spejder til at hjælpe sig en eftermiddag ... (det har vi haft billede af i „Pigespejderne“ i nov. Red.)

Fint blå-grønt samarbejde har været praktiseret i *Hel-singør*, hvor patruljen *Nanok* (grønlandsk = lille bjørn), Marienlyst trop, har været med KFUK's 30. division på rævehale-turnering i Kattehale(1) skov.

TIM TROP FLYTTEDE ET HELT HUS

Tim trop og flok har fået tropshus.

Huset stod indtil april midt i Tim by og var et tidligere snedkerværksted. Det skulle nedrives, og da troppepen fik nys herom, sendtes der en ansøgning til sognerådet, om de blå pigespejdere kunne få lov at overtage huset mod at rive det ned og flytte det! Ansøgningen blev bevilget, og med forældrenes hjælp blev huset revet ned, murstenene rensat, træværket befriet for søm o. s. v., og det hele kørtes efterhånden ud til en grund i byens udkant, som var stillet til rådighed af en spejderfar.

Nu blev der travlt med at få huset bygget op igen; byens forskellige håndværkere hjalp gratis i deres fritid, ligesom forældrene og spejderne sled i det. Og den 19. november kunne troppepen invitere til indvielse af et dejligt tropshus med stor samlingsstue med pejs, patruljelokaler, køkken, toilet med træk og slip samt et stort loft, hvor der kan være soveplads til 40 spejdere.

Og Tim-spejdere og blåmejer glæder sig over det nye hus og kan tale med om, at „selvgjort er velgjort“. A. B.

I næste måned kommer mere BP-stof, her er listen over dem, der meldte sig først:

3. *Århus* trop, *Råbåndsknabet*. 1. Absalon trop, *Spirerne*. 2. Thisted trop, *Gemsen*. Skaarup trop, *Hamsterne*. Marienlyst trop, *Nanok*. 2. Svendborg trop, *Delfinerne*. Skagen trop, *Seniorpatruljen*. Hammel trop. 1. *Odense* trop.

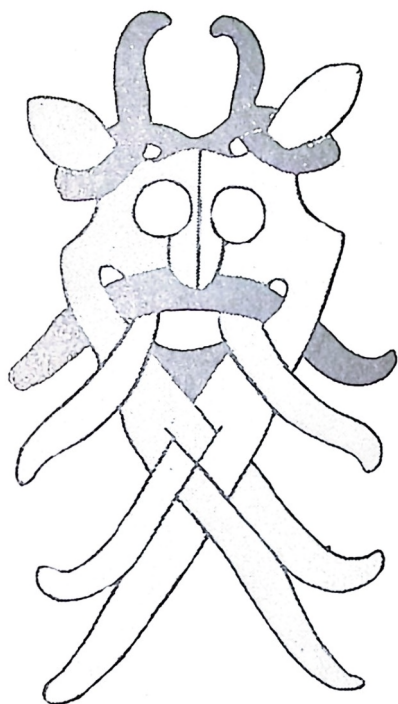
Synes I ikke, det var sjovt at læse lidt om, hvad de laver og hiter på rundt omkring? Og var det ikke en idé selv at blive BP? = Blad-Patrulje for „Pigespejderne“.

Skriv til mig — fortæl hvem I er, og hvor I hører til. Hvis I allerede, som de første BP'er, har godt stof på hjerte, så lad mig få det med.

Mange hilsner til BP'erne og deres læsere fra

Redaktøren

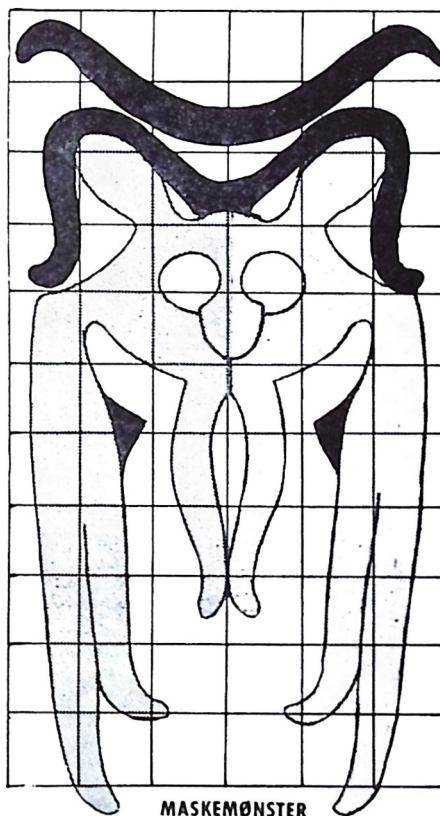
MASKER

Skrækindjagende ansigter står hugget ind i mange nordiske runesten. Med store, tomme øjne glør de på os. Hår og skæg står ud fra dem som slangeagtige bånd. Man får en anelse om, at det vist ikke er for det godes skyld, at vikingetidens runemestre har mejslet dem ind.

<

Dette ansigt — det gyselige, grinnende fjæs — er rigtigt nok. Som det her er gengivet, står det hugget ind i en runesten fundet 1850 under en vandmølle i Aarhus. Stenen, der nu er opstillet i Forhistorisk Museum, er ifølge indskriften rejst over en mand ved navn Ful, som „fandt døden, da konger kæmpede“.

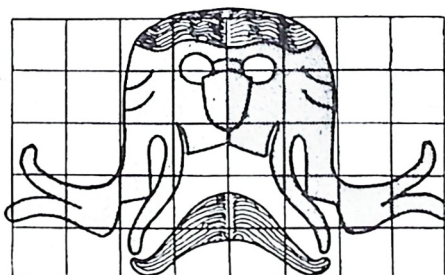
MASKEMØNSTER

Ej blot til lyst

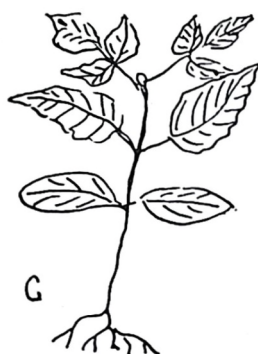
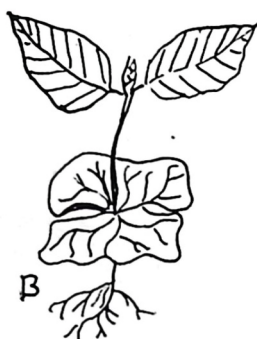
Brugte vore forfædre i vikingetiden masker for at skræmme deres fjender? Det tror Asger Dragsholt, der har studeret billederne på stenene og prøvet først at „folde dem ud“, tegne og klippe dem, og så folde dem sammen igen.

Måske får du også lyst til at prøve?

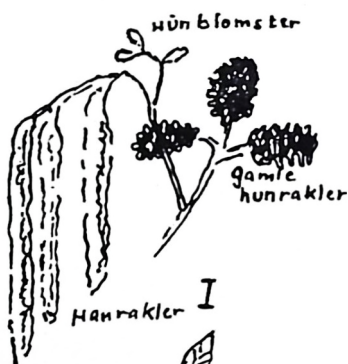
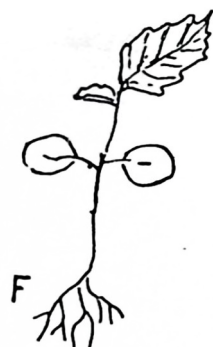
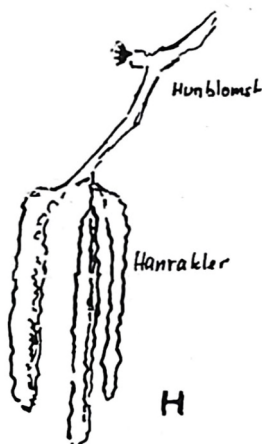
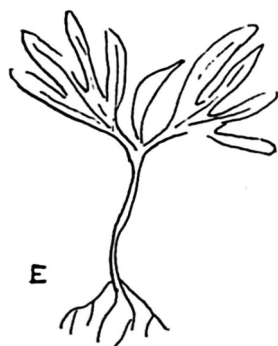
Billeder og tekst er fra tidsskriftet „Skalk“, Forhistorisk Museum.

Udtegn mønsteret på karton, som med blyantstreger er inddelt i kvadrater. (Hvis siden i kvadratet er ca. 5 cm, bliver masken i ansigtsstørrelse.) Udklip mønsteret og sammenflet det, som vist øverst til venstre.

**Find
de
første
forårs-
tegn!**

EN OPGAVE TIL DIG OG DIN PATRULJE

— Det spirer med spæde skud —
Det gror lønligt omkring os.
Visker vi mulden til side,
er der lange lyse trevler,
underjordiske stråler af sol. —

Poul la Cour

Find de første forårstegn. Men find først ud af, hvad der er hvad? — Her er navnene:

Rød El — Pil — Ask — Eg — Hassel — Poppel — Elm — Lind — Birk — Bøg.

Anbring nu navnene ud for de rette bogstaver.

A	F
B	G
C	H
D	I
E	K

Løsningen findes på næstsidside side.

Når I nu skal ud på patruljetur, må I se, hvor mange eksemplarer I kan finde i skoven, ved søen og langs vejen. Tag grenene ind, sæt dem i vand, og få dem til at springe ud i varmen.

Tag en plasticpose med til de små kimplanter, og vær forsigtig, når du tager dem op, at roden ikke beskadiges. Plant dem omhyggeligt, når du kommer hjem, i hver sin urtepotte med navn, findested og dato, og pas dem med omhu. Senere kan træerne plantes i en større potte eller i et hjørne af haven, ved tropshuset eller på jeres yndlingslejrplads.

gamle Ræv

Har DU prøvet at lave gipsaftryk ?

Har du aldrig før prøvet det selv, var det så ikke en idé at prøve det nu?

Hvad du skal bruge:

En pose gips, et tomt syltetøjsglas eller krus, en ske eller pind til at røre med, en flaske med vand (prop på flasken), nogle papringe (f. eks. klip-
pet ud af tomme kartoner, havregrynsæsker el. lign.), og avispapir til at bære aftrykkene hjem i.

Med dette simple udstyr kan du gøre dine første forsøg i mark eller skov, et sted, hvor jorden er blød nok til at tage aftryk af fugle- eller dyrespor, (du skal ikke prøve at tage aftryk af spor i sneen).

Når du er nået frem til det on-

skede sted, vælg så et fint og tydeligt spor og anbring papringen rundt om det, idet du presser den ned i jorden.

Fyld syltetøjsglasset, eller kruset, halvt med vand og tilsæt gips, idet du drysser det ned over vandoverfladen, tilsæt tilstrækkeligt vand, så der dannes en blød cremeagtig blanding, der let lader sig hælde.

Hæld så gipsen ned over sporet, indtil dette er dækket med et ca. 3 cm. tykt lag indenfor paprammen.

Aftrykket skal nu have fred til at tørre ca. 12 min.

Når gipsen er blevet hård, løfter du det hele forsigtigt op, og du vil se, at når det kommer løs, sidder der en

*Hvad er dette?
En gipsafstøbning af en hejrefod.*

hel del jord fast på det. Dette kan du let vaske eller børste af, når du kommer hjem. Pak aftrykket forsigtigt ind, tag det med hjem og lad det tørre et par dage, derefter kan du male det, sætte navn, dato og findested ved.

Grævling

Ræv

Hund

Kat

HVOR triller 10-ørerne hen?

Her ser du billeder fra nogle af de steder, hvortil dine Thinkingday-tører går. Mon du kan finde ud af, hvilken tekst der hører hjemme under de forskellige billeder, ellers blad om til næstsidside side.

Hjælp på stedet:

- A. Verdensbureauets leder, Dame Leslie Whateley kommer på besøg.
- B. Chefen for de nye lande, „Tenderfoot Countries“, Heli Sipilä, på besøg i Afrika.
- C. Rejseinstruktør Alice Gomien blandt sydamerikanske spejdere.

Verdensbegivenheder:

- D. Verdenskomiteen holder møde i London. All Africa Conference (et møde, der blev afholdt i april 1961 for førere i de forskellige afrikanske spejderlande).

Træninger hjemme og ude:

- E. Burmesiske spejdere lærer at binde knob.
- F. Tilskud til verdenscentrene (Our Chalet, Schweiz), Our Ark, London, Our Cabana, Mexico).

Spejderarbejde blandt flygtninge:

- G. Pakistanske spejdere tager sig af flygtningebørn.
- H. Hjælp under nationale katastrofer.

Arbejde i forbindelse med andre organisationer:

- I. Der gøres en indsats for FN's kampagne mod hungersnød.

**En 10-øre pr. spejderår
til verdens-
venskabsfonden går!**

Fortsat fortælling af Kat.

Der var stille i huset nu, og de kom i tanker om, at man på landet går tidligt i seng og står tidligt op, så de blev hviskende enige om at liste til køjs.

Det varede ikke længe, før de alle lå i deres poser. For Vibe og Lis var det højdepunktet af lyksalighed, for det første havde de begge fået nye soveposer, som skulle indvies, for det andet var de temmelig trætte og havde også været lidt klamme og kolde, indtil de krøb ned i posen. — Du ligner en pølse, sagde Vibe. — Du ligner en kålorm, sagde Lis tilbage. — Godnat, allesammen, sagde Dorthe. Der mumlede godnat fra poserne rundt om, mens lommelygterne flaksede som søgelys i mørket.

— Godnat, Lis, hviskede Vibe. — Søm! lød det tilbage. — Hva? Søm! Jeg hedder „Søm“! sagde Lis. — Ssssch, kom det ovre fra Dorthes pose. — Godnat Søm! hviskede Vibe. — Godnat Vibe!

7. På spejderære

Det var mørkt omkring dem, da Vibe vågnede ved, at *noget* kildrede hende på næsen. Halvt bevidstløs slog hun efter *det* og prøvede at gribe fat i søvnen, der var ved at smutte fra hende. Da var der pludselig noget, der for helt op i næsen på hende — med et kraftigt nys og et vredesgrynt for hun op og var med et næsten vågen.

En lang lysstråle stod skrås ind gennem loftslugen, der stod lidt på klem. Morgenlyset legede med støv og småpartikler, så det så ud som en stor roterende børste af den slags, der sidder på gadefejmaskiner. Rundt og rundt drejede den. Vibe sad og gned øjne, så prøvede hun pludselig at tage om lyskeglen, for den så ud som en *ting* — der lød et lille fnis fra Lis. — Lis! sagde Vibe straks, jeg véd, det var dig, der kildede mig med et strå. — Sch, hyssede Lis, de andre sover, — se, de ligner allesammen pølser og kålorme lige som os! Lis rejste sig op i soveposen og gjorde et par hop. — Kom, lad os kigge ud, sagde hun; i det samme væltede hun. Vibe fnisede, og pølserne gryntede rundt om. Vibe var bedre til det, og Lis måtte forsøge sig som målerlarve. De nåede omtrent samtidig hen til lugen, den var tøjret med et bånd, og da de fik det løsnet, røg begge låger temmelig pludseligt op med

et brag, og lyset vældede ind over dem. De så sig ængsteligt omkring, men det lod ikke til, at de andre var vågnet for alvor, selv om nogen af dem krummede sig sammen og gav sig højlydt.

Luften var næsten overvældende landlig og stærk.

— Pøj, hvor her stinker! udbød Lis, — se, der er en mødding lige nedenfor.

— Stinker, afbrød Vibe forarget. Her lugter landligt, det er dejligt.

— Pyh, synes du, bæ lugter godt? Lis rynkede på næsen med alle tegn på mishag.

— Det er ikke bæ, det er møg! gensvarede Vibe overlegent. Komøj! og svinemøj! Hun smagte tilfreds på ordene, — og møg! dufter stærkt og godt, tilføjede hun tilfreds.

Inde fra kostalden kunne de høre den rytmiske malkemaskinelyd. Der hørtes hanegal fra forskellige kanter, fjernere og nærvæd. De sad ved den åbne dør i solen og nød det som et par søvnige kattekillinger. Med ét lød en kraftig skramlen og træskoklapren, og en vogn blev skubbet ud af porten og anbragt lige under stedet, hvor de sad. — Det er den vogn, vi kørte i igår, bemærkede Lis.

I det samme raslede det voldsomt henne i hallen, der var åbenbart ved at komme liv i en af pølserne. En eller anden var på vej, de kunne bare ikke se hvem. De prøvede at opfatte, hvad der skete inde i halvmørket, men lyset, hvor de sad, var for stærkt. Nu kom pølsen frem i lyset, hoppende og vrikkende — det var Dorthe.

— Davs, sagde hun søvndrukkent og slog sig ned hos dem; hun havde halm i håret, konstaterede Vibe. Hun havde chokoladekiks med, opdagede Lis.

De sad lidt i tavshed og tyggede og stirrede ud over landskabet. — Klokken var et kvarter i seks fandt Dorthe ud af ved et blik på sit ur.

— Nej, se der! Dorthes øjne blev med ét store og runde.

— Hvad, hvor? De stirrede begge ud. — Dernede i bunden af vognen, kan I ikke se, hvad der ligger dernede? Teltstængerne! Nede mellem bundbrædderne! Tænk, at de ikke har set ordentligt efter i vognen.

Lis og Vibe stirrede. Jo, ganske rigtigt, nu kunne de tydeligt se begge teltstænger.

— Skal vi ikke stå op og sætte dem i, før Sisse vågner? foreslog Vibe.

— Skal vi? Og tænde bål? Dorthe elskede at tænde bål, men der var som regel altid andre, der skulle gøre det til en eller anden prøve; kun når det øsede ned, eller alt brænde var vådt, kunne hun selv få lov, og så var det jo knapt så sjovt.

De klædte sig hurtigt og stilfærdigt på, løb ned og bemægtigede sig de dybt savnede teltstænger, fandt et kokekar, de havde efterladt i vognporten dagen før, fyldte det med vand i køkkenet, fandt tændstikker og et par andre småpillerier og myldrede op ad bakken til lejrpladsen.

Det tog dem ikke mange øjeblikke at få udskiftet standen og bøgetræet med rigtige teltstænger og ryddet teltet for brænde.

Dorthe lagde tilrette i kogerenden, snittede små kviste, byggede kunstfærdigt op og tændte bål, mens de to små kiggede interesseret til. Da ilden havde fået rigtig fat, lagde hun lidt tykkere brænde på, og med et tilfreds: *Det var det!* satte hun gryden med vand over.

— Hør, I kunne lige hente lidt vand, så vi kan blive vaskede.

Vibe og Lis så på hinanden og besluttede i samme øjeblik begge to at gå til bekendelse over for Dorthe om deres vandpantomime dagen før. De skiftedes til at berette.

Dorthe så lidt betænkelig ud, men var sød og forstående. — Vi går sammen, sagde hun, så kan vi med det samme få slæbt noget af maden op.

De fandt vandspandene i teltet og gik sammen ned til gården.

Dorthe foreslog, at hun og „Søm“ skulle gå efter vand, så kunne Vibe gå i køkkenet og hente deres smør, brød, marmelade og hvad hun ellers kunne finde.

Da Vibe gik over gårdspladsen, mødte hun fru Karen. — I er tidligt på tærne i dag, sagde hun, og efter at have udvekslet deres fælles tilfredshed med vejret, forklarede Vibe, at nu skulle hun hente deres mad. — Jeres smør og margarine kom ned i madkælderen, for der var koldt, forklarede Karen. Du skal bare løfte køkkenbordsklappen, så er trappen ned til kælderen lige under. Vibe havde set Dorthe gå ned med tingene aftenen før, så hun vidste godt, hvordan man kom derned, og hun syntes, det var meget spændende med den „hemmelige“ trappe.

Hun gik ind i køkkenet, løftede forsigtigt klappen op og skulle lige til at gå ned ad trappen, da hun hørte noget rumstere! Var det oppe eller nede? Hun stod stillet et øjeblik og lyttede. Der *var* noget, som puslede, men så holdt det straks op igen. — Der er måske mus! tænkte hun. Eller rotter! slog det ned i hende. Men det kunne jo også bare være en missekate, skyndte hun at berolige sig selv. En sød lille missekate, der var nede for at slikke lidt fløde. Hendes uro var forsvundet, og hun gik roligt ned ad trappen, mens hun kiggede sig omkring. Det var en stor lys kælder med et langt bord med en hylde under, der var masser af krukker, dåser og store fade — nogle stod der mælk i. Der var også nogle høje tønder i hjørnet. Hun bemærkede, at vinduet stod åbent, men hun kunne ikke selv nå derop og besluttede, at det måtte hun nok hellere sige til Dorthe, for der havde nok været en kat dernede. Henne på hylden så hun nogle plasticposer, en lidt snavset pakke margarine og noget smør plus nogle andre småpakker, der tydeligt bar mærker af gårsdagens forvirring. Hun fik fat i poserne. Så trillede der pludselig et æble ud af en af dem og rullede hen til tøndens. Hun løb efter det, men idet hun kiggede bag tøndens, gav hun et lille skrig fra sig af forskrækkelse — for bag tøndens sad en sammenkrøben skikkelse. Hun krammede sine plasticposer for ikke at tabe dem og så som hypnotiseret ned på et blegt og snavset drengeansigt. Så tog hun sig sammen for at løbe, men i det samme sprang drengen op og greb hende i bæltet, hun ville skrike, men han lagde en snavset hånd over hendes mund og hviskede lige

(fortsættes næstsidside)

Spalter med stof for folk over fjorten:

Er der noget, vi har glemt?

Svar til Jeppe fra Emmy Houby

Jeg tror, redaktøren af dette blad glæder sig over den kædereaktion af tanker, hendes rundspørge til korpsets ledende førere ang. årsagen til tilbagegang i spejderantal har fremkaldt. Det fik en seniorspejder „Jebbe“ til at komme frem med de tanker, hun havde gjort sig om spørgsmålet, og hendes indlæg får nu mig til at komme med de tanker, hendes forslag har sat i gang hos mig.

Jebbe mener, at DDP mangler evnen til at holde på de større spejdere på 14–16 år (PF alderen), og at den dybeste årsag til dette er, at vi forsømmer at oplyse spejderne om samfundets opbygning og dets funktioner, kort sagt: vejlede dem i samfundsborgerskab.

Det er ikke nemt at lodde, hvorfor de halvtstore piger mister lysten til deres spejderarbejde — der er nok mange kombinationer af årsager — men det er nu ikke nogen moderne foreteelse. Alle de mange år jeg har været med i korpset, har der været piger, der blev spejdertrætte. Enten meldte de sig ud, og blev alligevel vældig solide og gode samfundsborgere (og med gode minder om „den gang mor var spejder“) — eller også stod de udenfor nummer et stykke tid — kortere eller længere — og vendte så tilbage, velsagtens fordi de havde fundet ud af, at der alligevel var noget i deres spejderarbejde, de ikke ville undvære — noget som gav deres tilværelse indhold og mening.

Lad os huske, at spejderbevægelsen først og fremmest er en børnebevægelse — en morsom leg med utallige festlige og sjove oplevelser, hvor man tilmed erhverver en masse nyttige kundskaber og færdigheder samtidig med, at man prøver at udvikle sine karakteregenskaber. Men hvis legen en skønne dag — af en eller anden grund — ikke synes så morsom mere, skal man da krampagtigt prøve at holde på disse halvtstore piger? Jeg tror det ikke! — for kun det, der gøres ad frivillig vej og med glæde, har nogen værdi.

VÆR BEREDT

Er du beredt?

På hvad?

På at hjælpe i en katastrofesituation f. eks.

Har du taget et førstehjælpskursus?

Har du sat dig ind i indholdet af statsministeriets pjece om civilbeskyttelse „Hvis krigen kommer“?

Hvis ikke, så gør det!

Vær beredt!

Størsteparten af vore spejdere er i korpset en 4–6 år. Lad os være glade, om de kan forlade os med gode minder om et godt kammeratskab i patruljen, dejlige lejrture, og med nogle nyttige kundskaber og en vis viden om, hvordan man bliver et godt medmenneske — d. v. s. *skikket til at leve i samfund med andre*, ikke at forveksle med samfundsborgerskab, Jebbe. Jeg tror nemlig slet ikke, det er spejderbevægelsens opgave på sit program at have obligatorisk oplysning om samfundets funktion. Men til gengæld kan de 14–16 årige, der har denne interesse, arbejde frivilligt med *duelighedstegnene* inden for dette speciale, så meget de lyster.

Mon ikke det almindeligste er, at interessen for vor samfundsorden først rigtig kommer i senioralderen (16–19 år), og her er den da også placeret som et speciale, der kan udbygges så meget man ønsker... men det ved du, Jebbe, som seniorspejder sikkert meget mere om end jeg. (Mon du forresten hørte i radioen om den seniorgruppe i Aarhus, der havde deltaget i udformningen af Danmarks Riges Juniorgrundlov?)

Og det står jo enhver frit at blive seniorspejder og drage nytte af det vældig gode program, der er lagt for piger i denne alder — hvor legen stadig er en god leg, selvom kravene er andre og større!

Men tilbage til dette med samfundsborgerskab. Jeg går ud fra, at du mener ganske teoretisk, at pigerne burde lære noget om den måde, landet styres og administreres på, om funktionærlov og ægteskabslov m. m., så de kan vide noget om det samfund, de skal ud i.

For mig at se er det vigtigere, at vi gennem spejderlegen forbereder pigerne til i *praksis* at møde de krav, samfundet vil stille dem. De vil alle — under en eller anden form — få en arbejdsplads, hvor man venter, de loyalt vil yde deres bedste. Der kræves, at de kan samarbejde og alligevel tænke selv. Samfundet stønner af mangel på mennesker, der kan og vil tage et ansvar — som tør ta' et initiativ, og som har fantasi og energi til at udføre det. Og redeligheden — hvordan er det med den? Både med frimærkekassen og firmaets tid og telefon? Og omgangen med arbejdskammeraterne? Ingen sladder, nålestik eller misundelse? Det bør en spejder holde sig for god til. Mange af pigerne bliver gift og stifter familie, og der kræves det igen af dem, at de kan indordne sig de givne forhold, planlægge, organisere... opgive noget af sit eget til fordel for det fælles bedste — alt sammen med godt humør.

I en svensk spejdersang står nogle linier:

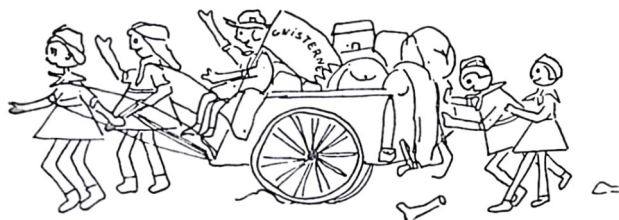
„hvor end dig' livet stiller
vår rede når det gælder
med hjerte, hu og hånd.“

Med andre ord: vær *beredt* til at tage mod livet, som det former sig for dig, og gør dit bedste i enhver situation... da tror jeg på, at den pige, som gennem sin spejderleg i det små har prøvet mange gange både at samarbejde, at tage et ansvar, at løse pludselige situationer, at klare sig med det forhåndenværende, at planlægge o. s. v. — og holde humøret højt... hun står godt rustet til at fylde sin plads i samfundet. Og så har hun endda fået spejderloven at støtte sig til. I al sin enkelhed kan den sige meget om, hvordan mennesker bør leve med hinanden.

Sådan ser jeg på spejderens stilling i samfundet i dag. Skulle dette ændre sig og slå en vældig kolbøtte, tror jeg alligevel, at spejderbevægelsen nok skal finde sin plads og skelne væsentligt fra uvæsentligt i trofasthed mod de evige værdier.

Emmy

Mere stof for folk over fjorten;

Med „Gnisterne“ på vandrejlejr

En idé for en senior- eller førerpatrulje

Vandrelejr! Står det ikke som en ønskedrøm for de fleste pigespejdere? Men, hvorfor så lade det blive ved drømmen?

Sidste år ved denne tid besluttede „Gnisterne“, en patrulje i Kolding, at realisere drømmen. Patruljeføreren, Hep, opdagede nemlig, at hun, når hun fyldte 18 år i marts, kunne få tilladelse til at tage sin patrulje med på tur eller lejr i mange dage. Desuden var resten af patruljen, nemlig Bonde, Bente, Dikte og Andi med deres 15–16 år, gamle nok til at klare en længere vandreturs strabadser.

Så begyndte planlægningen. Vi lagde ruten mellem de forskellige herregårde på Fyn. Man bør begynde i god tid, og frem for alt lytte til gode råd fra erfarne vandrerne.

Den første rute med dagsmarcher på 25 km blev kaseret af en hjemmeværnsmand, der rådede os til at skære turen ned til ialt 130 km på 8 dage, og en hviledag skudt ind midtvejs — hvis vi altså ville have det sjovt på turen. Det ville vi, og langt om længe var planen klar, en rute, der fulgte biveje, skovveje og stier mest muligt, og tidspunktet blev fastsat til august. Vi beregnede, at turen ville koste 50 kr. pr. næse alt incl., og indhentede så tilladelse hos troppen og vore forældre.

I St. Bededagsferien tog Hep ud på rekognoscering og henvendte sig direkte eller pr. brev til samtlige godsejere og forpagtere på gårdene, hvor man havde planlagt at overnatte, for at få tilladelse hertil.

Efter St. Georgsdag beskæftigede vi os kun med turen. Vi trænede meget i vandring, lagde kostplan og fandt ud af, hvad vi ville have med af udstyr. Vi blev enige om at vandre i vinteruniform, da august kan være kølig, og vi fortro det ikke. Ingen af os havde støvler, men gode sko og uldne sokker er godt nok til en sådan tur ad de danske biveje.

Vor udrustning bestod af: Et patruljeudstyr, et telt, et lille kogeapparat, en 10 liters vanddunk (for stor), en velforsynet forbindingskasse, der indeholdt bl. a. alt til føddernes pleje, og det er vigtigt, for man får vabler. Vort personlige udstyr fordelte vi i to store og en lille rygsæk, og alt blev læsset på en kærre.

Prøvepakningen viste, at de løse dele og teltet skulle i bunden, derefter soveposerne og øverst de store rygsække, tilsidst en presenning henover til at holde sammen på foretagendet og beskytte mod regn.

Vi bestemte, at fire af os skulle trække kærren, og den sidste bære den lille meis, så skiftede vi rundt hver time. Vi havde desuden udarbejdet et sindrigt system, efter hvilket vi også skiftedes til arbejdet på lejrpladsen, så der var ikke noget at skændes om — en væsentlig grund til at turen blev så vellykket.

Vi håber, vore oplevelser kan komme jer til gode, og vi ønsker, jeres tur bliver lige så god, som den vores dagbog beretter om i aprilnummeret af „Pigespejderne“. Tag beslutningen nu, I fortryder det ikke! God tur! „Gnisterne“

Det stod i avisen!

*Statsministeren indvier
spedalskhedscenter
i indisk landsby!*

For de mange penge, der kom ind blandt andet ved jeres hjælp ved aktionen „Raske børn hjælper syge børn“, er der købt en grund med nogle skyggefulde træer lige uden for landsbyen Pogiri i Srikakulamdistriktet i staten Andra Pradesh, og her er man i færd med at bygge de første primitive bygninger, hvorfra spedalskhedsbekæmpelsen skal dirigeres.

De danske sygeplejersker, Ingrid Kirk Larsen og Bente Fournais, har i en måneds tid sat sig ind i et lignende arbejde, som udføres fra en station lidt længere sydpå i staten, og de er nu parate til at tage fat i Pogiri under ledelse af en engelsk læge, dr. Mallac, der er stillet til rådighed af verdenssundhedsorganisationen.

Red Barnet regner med at kunne drive stationen i Pogiri i fem år for de indsamlede penge, og det er meningen, at der skal ansættes 50 indiske medhjælpere, som får til opgave at opspore de spedalske og fortælle dem om muligheden for behandling. Sygeplejerskerne vil dernæst køre rundt i landsbyerne, hvor man regner med at finde mindst 20.000 spedalske, og der forberede en behandling, så alt er klart, når lægen kommer på sin runde. Ved I, at helbredelse af en spedalsk patient vil kræve et eller to års behandling? Opgaven bliver først og fremmest at redde børnene fra at blive alvorligt angrebet af sygdommen, hvis man opdager den i en familie, og Red Barnet regner med, at man herved også kommer ind på anden hjælp til børnene, såfremt der kan skaffes penge nok hertil. Hospitalet bliver meget primitivt og skal kun have plads til et halvt hundrede patienter.

Under sin rejse gennem Indien indviede statsministeren det danske hospital og aflslorede en 1½ m høj bautasten, der fortæller, at det danske Red Barnet har iværksat spedalskhedsbekæmpelse herfra, og at statsminister Kampmann indviede det på sin indiensrejse i januar 1962. Ved afsløringen hejstes på fire flagstænger Indiens, Danmarks, Red Barnets og FN's flag.

**Luk op for radioen! Torsdag den 22. februar
kommer der en udsendelse for jer
i eftermiddagsprogrammet for piger og drenge.
Kom og vær med på Thinkingday!**

Dagen For Guds Kærlighed, og den dag var forbeholdt bøn og messe.

Efter de 3 dages standlejr begyndte vandrelejren. Vi vandrede med fuld oppakning ca. 16–18 km om dagen. Vi startede tidligt om morgenen, og når vi kom frem til bestemmelsesstedet, gik vi på opdagelse. Efter 3 dages forløb ankom vi lidt trætte til Melan, hvor vi hvilede ud. Melan er beliggende i Les Basses-Alpes. Byen ligger næsten øde hen nu, da alle de unge er rejst derfra. Der er kun een gård

Vi byggede huse i Frankrig...

En dansk spejders oplevelser i en fransk vandrerlejr –

I sommer blev jeg som eneste udlænding inviteret i lejr af en fransk seniortrop „Feu du Grand Large“ fra Nantes. Lejren varede i 13 dage og var en blanding af en vandrelejr og en standlejr.

Troppen var som de fleste troppe katolsk, og den tid, vil tilbragte sammen, prægedes stærkt heraf.

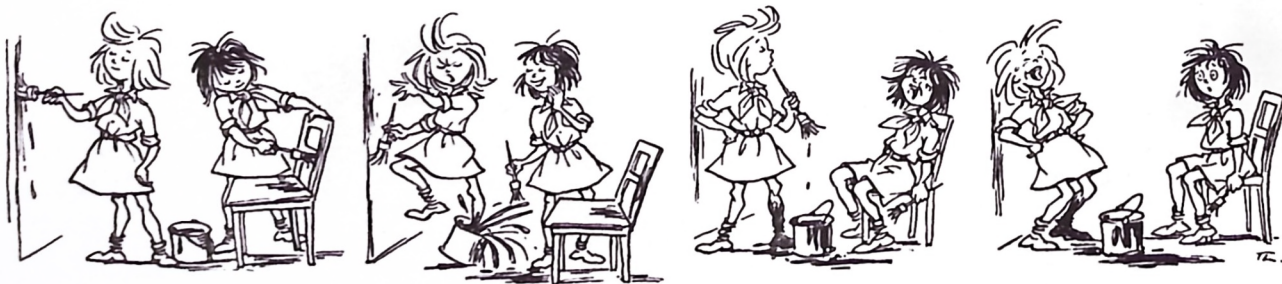
Vi kørte fra Nantes til Valbelle, en ganske lille landsby med kun ca. 70 indbyggere, og her skulle vi blive i 3 dage. Under hele turen fik vi opgaver, hvor vi kom frem, og i Valbelle skulle vi studere landsbyens historie og folkeliv og stedets klima. Hver dag havde sit motto, som spejderne prøvede at leve efter, og i ca. 1 time hver dag diskuterede de dette mottos betydning. En dag blev f. eks. vort personlige ansvar og moral diskuteret på livet løs. En anden dag gik vi på opdagelse i et bjergpas, der lå 1164 meter over havet, og lejrens sidste dag kaldtes:

beboet nu. Resten af stenhusene har det franske pige-spejderkorps „Les Guides de France“ købt, og det er meningen engang at rejse en helt ny landsby med samlingslokaler, læsestuer, soverum o. s. v. opbygget af materialer fra de gamle huse. Det var vores arbejde at rive de gamle huse ned, sortere materialerne, genopbygge andre huse, lave trapper o. s. v. — et vældigt interessant arbejde. 2 timer daglig arbejdede vi hermed, andre 2 timer blev brugt til „activité commune“, der bestod i, at vi sammen tog prøver, øvede os i kompas, tegnede bjergskitser gennem et rufefelt eller sang. Om aftenen var der lejrball, hvor alle troppe underholdt med sang, optrin og musik.

Vi blev i Melan i 5 dage og havde et dejligt kammeratskab. Da vi rejste, kom der nye til for at overtage vort arbejde, og sådan er det meningen, at det skal fortsætte i ferietiden hvert år, indtil landsbyen er bygget op.

Tove

Tegneren Thora Trilles Tinka-Tegneserie

KLØVERARBEJDET

Selv om du ikke kan nå bunden af en ting, er der ingen grund til at lade den være. Det, at du ikke selv kan udføre dit arbejde, giver ikke ret til at opgive det.

TALMUD

En af spejderne i Månetroppen fortæller om en travetur, de har været på.

Vi tog fra Vanløse station ved nitiden og kørte til Herlev station.

Straks vi kom ud fra stationen, var vi midt i et orkester. Alle vejene havde navne efter musikinstrumenter. Vi fik en masse billeder at se på, og så skulle vi finde de billeder, der passede til den vej, vi gik på. Der var Mandolinvej, Violinvej, Harpevej, Fløjtevej, og vi fandt billeder af det alt sammen. På Andantevej gik vi meget langsomt, fordi andante betyder langsomt.

Vi havde en stor hund med, som hed „Fyr“. Den skændtes meget med en lille hund bag et stakit, og da vi langt borte kunne se en stor, vred hund, måtte vi gå en omvej med „Fyr“.

Nu kom vi ud i Kagsmosen. Det havde været rimfrost, og nu skinnede solen. Det var dejligt vejr. Fyr rullede sig i rimen og så ud, som om han var pudret.

Vi fulgte stien gennem Kagsmosen og kom til kanalen. Her skulle vi finde blade efter farvekort, men det var svært at finde rigtig grønne blade, for det var jo efterår. De røde farver kunne vi sagtens finde, for der var mange røde bær, og de gule farver var lette at finde, for bladene falmer jo, når vi går mod vinteren.

Nu skulle vi spise, og vi fandt en legeplads med et stort klatrestativ, hvor vi kunne være. Der var en, der blev ved med at glide ned af sin gren, og da hun gav et hop for at komme rigtig op, stødte hun hovedet imod en gren ovenover, men det lo hun bare af.

Vi blev fotograferede, mens vi spiste, og på billedet kan man se, at Lise havde en stor rødbede på maden, som hun gerne ville have fotograferet.

Vi gik videre til Damhusengen, hvor vi gjorde ophold for at finde ud af, hvor mange farver hver patrulje havde fundet.

Turen om Damhussøen var dejlig, mågerne fløj rundt omkring, og der var ænder og blishøns, og solen skinnede varmt. Da vi var nået rundt om søen, begyndte vi at skilles ad. Nogle tog hjem ad Roskildevej, nogle gik videre til Vanløse station.

Vi fik lært meget på turen, og vi gik 16 km. Vi skal prøve at gå 200 km i løbet af et år, så vi kan få en bælteplade.

Gunhild

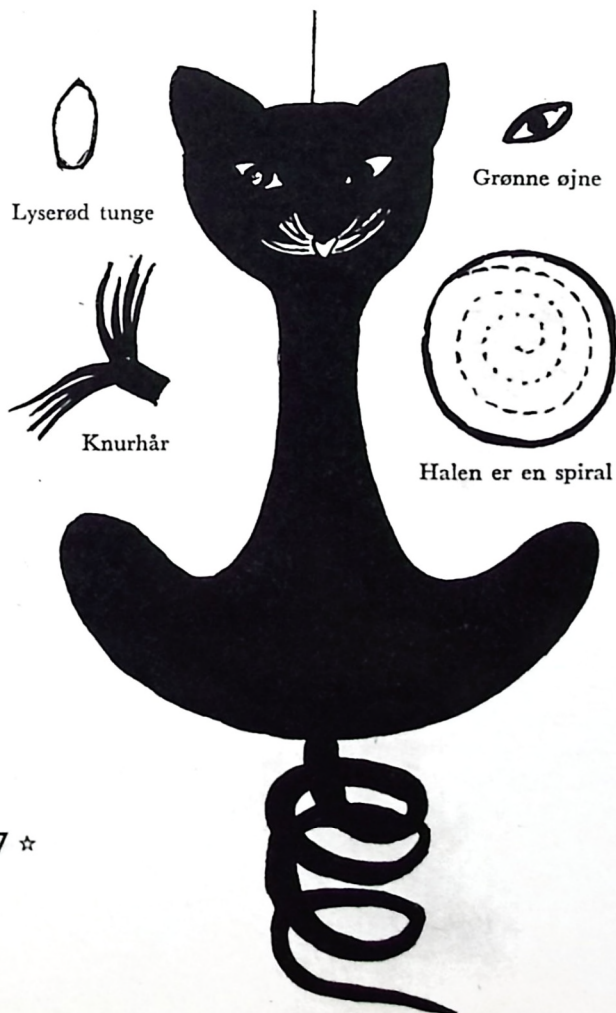

Månetroppen siger tak for alle spejdertegningerne. Vi har foreløbig fået fjorten! Det var vel nok flot!

Fastelavnskat

Klip mig i sort karton, så bliver jeg sjov, grønne øjne vil jeg have, mine knurhår og tunge sættes igennem en revne, I har ridset med en kniv. Min hale må gerne være stor, så jeg rigtigt kan svinge med den, for husk, jeg vil op at hænge.

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af fire glade bladlus

Løsning på bladlusenes januarrebus:

Alle må frem med skøjter og ski,
nu da efteråret er forbi.
Vinteren står ved døren og banker
med sine lange pusselanker.

☆ ☆ ☆

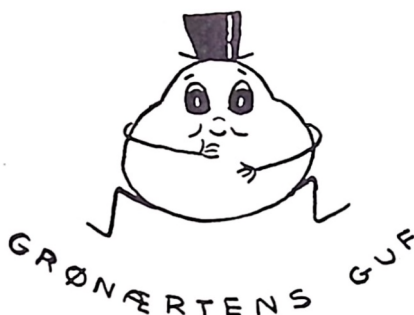
OPGAVE

1. Hvis thinkingday i år falder på en mandag, så skriv 18, ellers 16.
2. Hvis Ellen Arkil er distriktschef, så læg 27 til, ellers træk 18 fra.
3. Hvis du har fire lommer i uniformen, så læg 75 til, ellers læg 12 til.
4. Hvis „vær beredt“ på engelsk hedder „be prepared“, så gang med 3, ellers træk 3 fra.
5. Hvis „Pigespejderne“ udkommer en gang om ugen, så træk 200 fra, ellers træk 19 fra.
6. Hvis nordstjernen også hedder polarstjernen, så divider med 8, ellers træk 1 fra.
7. Hvis „Our Chabana“ ligger i Alaska, så gang med 10, ellers gang med 4.
8. Hvis makaroni vokser i Italien, så divider med 20, ellers divider med 25.
9. Hvis verdensflaget er gult med et blåt trekløver, så gang med 10, ellers gang med 2.
10. Hvis du har talt rigtigt, så divider med 4, ellers gang med 12.

God thinkingday!

Løsningen indsendes til redaktionen, mrkt. „Februaropgave“, inden 15. marts.

Der tilsendes vinderen en bogpræmie, (husk derfor at opgive tydeligt navn og adresse samt alder).

GRØNÆRTENS GUF

Mexikansk chokolade:

- 1 l mælk
- ½ plade mørk chokolade (ca. 65 g)
- 1 kop kaffe + 1 tsk. kaffepulver
- lidt hel kanel
- ½ tsk. kardemomme
- ½ tsk. vanillesukker
- ¼ tsk. salt

Tilberedes som almindelig chokolade, der tilsættes kanel, kardemomme og kaffe. Efter et opkog smages chokoladen til med vanille og lidt salt. Chokoladen piskes godt. — Jeg kan tænke mig, du vil studse lidt ved denne opskrift, men gå du blot i

krig! ... Den kan nydes alene, eller f. eks. med en tebolle til.

☆ ☆ ☆

MON IKKE DU SKULLE SE AT NA DET, ALLIGEVEL?

Tiden er knap. Jeg skal skynde mig at blive færdig med mine lektier, nå at spise og komme af sted til tiden, for jeg skal jo til patruljemøde i dag. Så, nu nåede jeg altså heller ikke i dag at få uniformen på!!!

Eller var det regelmenteret fodtøj eller strømper, du ikke nåede?

Kender du situationen?

Ærlig talt, jeg håber ikke, du gør. Men hvis du alligevel gør, så skal jeg fortælle dig, at det ikke tager meget mere end fem minutter at skifte til uniform, så mon ikke det skulle kunne lade sig gøre næste gang og hver gang?

Vi har jo nemlig en uniform for at bruge den, når vi er sammen, og vi skal også være glade over, at vi må bære den, for det er nemlig sket to gange i korpsets historie, at man ikke måtte bære uniform, og der er mange steder i verden, hvor man ville betale adskilligt mere end fem minutter af sin fritid for at få lov til at tage en spejderuniform på. Men det kan I vel ikke forstå — eller kan I?

De norske pigespejdere har tjent 235.000 kr. gennem „Spejderjobben“. Til trods for, at de er færre end vi, har de nået et så fint resultat. Pengene skal gå til et behandlingshjem på Holmenkollen for børn med cerebral parese (spastisk lammelse). Her er en spejder fra hvert korps ved at aflevere pengene. Intet under, at både givere og modtagere stråler af glæde.

Norsk Ugeblad.

VIBE og hendes patrulje (fortsat fra side 33)

ind i hendes øre: — Du ka' vove på at skrive op, tøs! Hun lod plasticposerne falde og prøvede på at rive sig løs, men han holdt nu fast om begge hendes håndled. — Hør nu her, sagde han ophidset, jeg gør dig ikke noget, hvis du holder mund. Jeg har ikke taget noget, jeg var bare sulten, men hvis du nu skrigger op, sender de bud efter politiet og alt det! Han fik et desperat udtryk i øjnene. Vibe var rolig nu, men vred. — Slip mig, jeg har jo ikke gjort dig noget. — Men du vil sladre, sagde drengen, — og det får du ikke lov til.

— Hvem siger, at jeg vil sladre, — tag dine væmmelige, snavsede fingre væk fra mig.

— Først når du sværger, at du ikke vil sladre.

— Jeg vil ikke sladre, sagde Vibe, slip mig så!

— Du skal *sværge* det, sagde drengen.

„Sværge det“, tænkte Vibe og var et øjeblik lidt i tvivl om, hvordan hun skulle gøre det bedst. Hun så op på drengen. Han var lidt højere end hun, mørkeøj og næsten sorthåret. Hun havde aldrig set et ansigt som dette. Han havde et anspændt udtryk, mørke ringe om øjnene, som om han ikke havde sovet i mange nætter, han var mager og næsten grå i ansigtet med snavsede striber. Hans tøj var også snavset, den uldne sweater var revet i stykker ved håndleddene, og hun lagde mærke til, at hans hænder også var meget forrevne. Vibe havde tit hørt folk sige om syge mennesker, at de var *tynde og gennemsigtige*, nu forstod hun pludselig, hvad man mente med det — drengen her var uden tvivl syg, han var i hvert tilfælde *tynd og gennemsigtig*. Hun var ikke bange for ham — ikke ret meget i hvert tilfælde, tænkte hun; hun så alvorligt på hans lidt hårde ansigt og spurgte: — Hvad hedder du? Hun ville gerne have spurgt om mere, men turde ikke.

Der kom med ét noget usikkert i drengens blik. — Poul, svarede han. Han holdt fastere om hendes håndled. — Sværger du så, du ikke vil sige til et eneste menneske i verden, at du har set mig?

— Jeg vil ikke fortælle det til et eneste menneske i verden! Jeg sværger det! På spejderære! tilføjede hun højtideligt. Han slap taget lidt nølende og så lidt forundret på hende. Vibe rørte sig ikke.

— Vibe, Vibe — Vibe, hvor er du? var der i det samme nogen, der råbte.

— Jeg kommer nu, råbte Vibe tilbage. Hun skyndte sig at samle sine plasticposer op, men da hun vendte sig for at gå, greb han hende igen i bæltet.

— Husk, hvad du har svoret! hviskede han.

— På spejderære, sagde hun og løb hen mod trappen. (fortsættes)

POSTBOX

Jeg vil gerne, at I skal forstå, at postboxen ligesom er porten til den internationale spejderverden, går I gennem den, venter der jer i hvert tilfælde gode oplevelser, og mange døre lukker sig op for jer. En række døre er dog stadig lukkede, og det må jeg desværre minde jer om.

I alle lande bag jerntæppet er spejderbevægelsen forbudt, og det nytter ikke, hvor meget I beder mig om adresser fra disse lande — dørene er lukkede!

Men der er mange adresser fra andre lande og også fra andre verdensdele. Se her:

Der er adskillige amerikanere i alderen 11–12 år, tre franske pigespejdere 15, 18 og 19 år (kan skrive engelsk) en belgisk spejder på 14 år — sprog: fransk, en seniorspejder fra Italien — en norsk spejder på 10½ år og desuden en tropsfører fra England, der har en trop, der gerne vil have peninder på 11–17 år.

Hvis de adresser, I beder om, allerede er udleverede, skriver jeg straks til det pågældende land efter en ny adresse, — det tager lidt tid — så bare vær tålmodig.

Husk at sende thinkingday-hilsener til jeres gamle peninder.

Fromse

★

„Hvad skete der?“

I sidste måned fortalte vi, at vi havde udtaget endnu et par historier i forfatterkonkurrencen, som vi gerne ville have i bladet.

Historierne var skrevet af Nina Baark, Stenlille, og Anne Togeby, Virum.

Desværre fik vi ikke plads til historierne i dette blad, men vi sender jer foreløbig en trostpræmie og håber, vi kan få plads næste gang. Historierne var sjove, og vi siger tak for dem.

★

Løsninger

Vinder af julekrydsen

blev Gerda Madsen, M. A. Schultzvej 3, Hasseris, Aalborg.

Vinder af januarbussen

blev Ruth Laursen, Stadionallé 21, Aarhus.

Begge vindere har fået tilsendt bogpræmier.

Løsning af julekrydsen bringes her.

N
JULEMAD P I R G I B
NY FE NISSEMAND
G J SL INDSNÆVRING
JULEFEST E N L Æ
JULENISSE RØDBÆDER
RUNE D E B R SE
SLIKKERI NISSEØL D
I NÆ ULK ST LUKKE
ALLE SPEJDERE
ØNSKES EN GOD JUL
OG ET GODT NYTÅR
E ÆNDER

★

Skovtræer og grene

Løsning:

A Eg
B Bog
C Ask
D Elm
E Lind

F Birk
G Pil
H Hassel
I Rod El
K Poppel

★

Hvor triller 10-ørerne hen?

Løsning: A — 3
B — 6
C — 4

D — 1
E — 5
F — 7
G — 9
H — 8
I — 2

HAR DU REGNTØJET I ORDEN?

Regnfrakker

Plastic på lærred, marineblå, stærk kvalitet med svejsede sømme,

længde 80-85-90 cm.....	35,00
længde 95-100-105-110 cm	41,00
str. 38-46	46,00
Sydveste, str. 54-60 cm	9,25

Plastic, marineblå, stærk og smidig kvalitet, hætte, indskudt stykke foran, fylder kun lidt,

længde 80-85-90 cm	21,50
længde 95-100-105-110 cm	23,00
str. 38-46	25,50

Gummistøvler

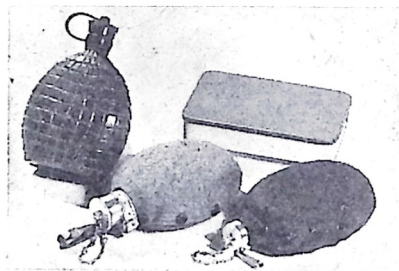
Brune Codan Guldsegl

str. 32-35	17,75
str. 36-40	21,00

Skuldertasker i sejldug

grå, m. 1 stort rum	9,75
grå, m. 1 stort og 2 små rum	12,25
grå, m. 1 stort rum og udvendig kortrude	13,25
grå m. blå kanter, 2 rum, det ene med lynlås	14,75
grå, m. 1 stort og 2 små rum + 1 med lynlås	18,75
grå m. lyse kanter, 2 rum, m. lynlås	17,75
grå, blå el. lys khaki, m. 3 rum, de 2 m. lynlås	25,50

Feltflasker

Aluminium m. betræk, 1/2 liter	12,00
Aluminium m. betræk, 3/4 liter	13,50
Plastic, brun, 1/2 liter	3,85

Madkasser

Aluminium, 2 str.	2,00-1,65
Nokalon, 2 str.	3,00-2,50

Papirservietter m. spejdermotiv i farver, 40 stk., 20 stk.	1,85 0,95
---	-----------

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Kontingentet for bladet sendes sammen med kontingentet til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1962 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 12. 2. 1962